

tanter for Arbejderne maatte ønske at kaste os ind i en Debat af disse Spørgsmaal for derved at faae Velilighed til at sige, hvad det er, det menige Folk, der har valgt os ind i Thinget, ønsker paa de Omraader, som disse Lovforslag berøre. Men naar vi ikke desto mindre i Dag ville stemme sammen med den øvrige Opposition for den foreslaaede Dagsorden, da er det, fordi vi for lang Tid siden have vidst, at det politiske Liv her hjemme er af en saadan Natur, at de Reformer, som den høie Regjering har foreslaaet, de Forsøg paa sociale Reformer, som den har udtrykt i sine Lovforslag, ikke have og ikke kunne have den Udstrækning, som Folket ønsker, at de skulle have. Den høie Regjerings Lovforslag vidner om, at den slet ikke kjender de Krav, som Befolkningen nærer og stiller til den, at den i det Hele taget savner Kjendskab og Kundskab til den ubemidlede Befolknings hele Stilling, og herom vidner netop dens Forslag til en Alderdomsforsørgelse. Vi have tidligere havt Velilighed til at kritisere det udenfor Salen, nu ville vi ikke faae Velilighed til at kritisere det inde i Salen, men jeg vil kun sige derom, at det Blif, vi have kastet derpaa, ikke bringer os til at fortryde det; vi ville haabe, at der vil komme en Tid, da der kan indledes en frugtbar Forhandling derom, saaledes at vi selv kunne komme til at forelægge Lovforslag i en saadan Form, som vi mene, at den menige, ubemidlede Befolkning har Ret til at gjøre Krav paa, at de skulle se ud. Denne Regjering har ved alle Veliligheder vist, at den tilskidesætter den store menige Befolkning, at den aldeles ikke tager Hensyn til de Udtalelser, til de Ønsker, der fremkomme fra denne Befolknings Side; derfor er det, at det Parti, hvortil jeg hører, forlængst har taget sit Standpunkt overfor denne Regjering saabel som overfor enhver Regjering, der saa lidt fortaar, hvilke Reformer det er, Folket trænger til, og i politisk Henseende saa lidt vil rette sig efter Befolknings Ønsker. Vi er forlængst komne paa det Rene med, at kun en Regjering, der fuldt ud støtter sig til den store Befolknings Tilid, er i Stand til at gennemføre de store sociale Reformer; kun en saadan Regjering vil være i Stand til at fortaa Befolkningen og gennemføre Love, som kunne være til Gavn og Lykke for denne Befolkning. Da Regjeringen i sin Tid udnævnteden bekjendte Arbejderkommission, viste den tilstrækkelig, hvor meget Hensyn den tog til den store Arbejderbefolkning, som denne Kommission skulde virke for. Den havde i denne Kommission ikke Plads for en Arbejder, som var selvstændig nok til at kunne udfylde en Plads i denne Kommission. Regjeringen

sammenfattede den af Mænd, der tilhørte ganske andre Samfundsklasser, og som lige saa umulig som den høie Regjering vare i Stand til at sætte sig ind i de Klaseres Liv, som skulde drøftes. Allerede den Gang udtalte vi, at vi ikke kunde forstaa, hvorledes en Regjering, der saa lidt havde Folkets Tilid, og som saa lidt respekterede den store Befolkning, der skulde arbejdes for, at den Aar efter Aar trodsede den folkevalgte Forsamling, saaledes som Regjeringen havde gjort det, kunde tænke sig at være i Stand til at gennemføre disse store Reformer. Saaledes mente vi allerede den Gang, og vi sige, at det vil være umuligt for Regjeringen at gennemføre Reformer af Betydning for Befolkningen, og den fortaar ikke, den har ikke det Kjendskab, som den bør have, til de Under, som Befolkningen lider under, og til, hvad det er, den forlanger. Vi have Ret til at stille os saaledes, som vi gjøre, thi vi har seet, at Regjeringens Handlinger i Et og Alt ere gaaede det menige Folk imod. Naar vi se paa den politiske Kamp, der er ført under Valgene, naar vi se, at Regjeringens nærmeste Venner har kastet sig ind i den og over os, der af Arbejderne ere blevne sludte frem som deres politiske Repræsentanter, og naar vi se, hvorledes de Mænd, der i denne politiske Kamp først havde overfaldet os paa en Maade, der maasse er enestaaende, bagefter ere blevne belønnede af den høie Regjering for disse Handlinger og muligen for andre, saa maa vi sige til os selv: af denne Regjering har vi Intet at vente, og vi maa derfor i dette Spørgsmaal fuldt ud støtte Oppositionen, idet vi gjøre Alt, hvad der paa nogen Maade er muligt for at denne Regjering kan blive fjernet saa hurtig som muligt. Og vi ere fuldstændig paa det Rene med, at skal det lykkes at fjerne denne Regjering, er den Vel, Oppositionen nu er slaaet ind paa, den eneste rigtige og korrekte. De Herrer sige nok, at de kunne vente, ja, jeg veed det nok, de sidde lunt inden Døre, og det er der Hjer, der gjør, men Arbejderne sidde ikke lunt inden Døre. Og saa de have imidlertid besluttet sig til at vente, idet de have lært at indse, at de Reformer, som Regjeringen forelægger i Form af Lovforslag, ere af en saadan Natur, at hvis de bleve gennemførte, vilde de kun forhale saadanne virkelig gode Reformer, som kunde forbedre Folkets Stilling, det vilde kun være at indføre en Stilstand, det vilde kun være at sige til Befolkningen: se nu have I endelig faaet noget Godt, trøst Eder nu, for Fremtiden kunne I nu have det godt. Disse Lovforslag indeholde Intet, som vil bringe varige Goder for Be